

Arbejdsløshedsnævnet, ikke i nogen Henseende gaar ud paa at underkende de Vanskeligheder, ikke mindst set fra Kasserens Synspunkt, som den vide Adgang har haft, men dog konkluderer Arbejdsløshedsinspektøren deri, at „den vide Adgang har betydet saa uhyre meget for Tusinder og atter Tusinder af gode Arbejdere derved, at den har aabnet Arbejdsløshedskasserne for dem i den forløbne vanskelige Tid, saa at jeg for mit Vedkommende trods alt ikke kan beklage Bestemmelsens Indførelse“. Man maa jo ikke, naar man ser en Lov virke og ser, at den i visse Tilfælde virker uheldigt, derfor se bort fra den uhyre Betydning, som en Bestemmelse, der i enkelte Tilfælde har været uheldig, i det store og hele kan have haft for Samfundet. Jeg tror overhovedet, at der i Spidsen for vore Forhandlinger om dette Lovforslag først og fremmest bør staa Erkendelsen af, hvor stor en Nytte disse i Efteraaret og i Vinter givne Love har bragt for vort Samfund, altsaa ikke blot direkte for de arbejdsløse, som Samfundet ikke kunde skaffe Arbejde, og som gennem disse Love har opretholdt deres Hjem, men for hele vort Samfund, der er blevet sparet for de Rystelser, som et Samfund ikke kan undgaa at gennemleve, naar en Række af Mennesker ikke kan faa Arbejde og derfor mangler det nødvendige til Livets Ophold. Lad os ikke over alle de Klager, som er fremkommet over den ene eller den anden uheldige Side af denne Lovgivning, glemme, hvad den har betydet for vort Samfund i den forløbne Vinter.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Optagelse i Kasserne af Folk, som ikke bør være der, vil jeg gerne sige, at Arbejdsløshedskasserne selv og Arbejdsløshedsinspektoratet, saa snart man mærkede, at der ved den videre Adgang opstod Vanskeligheder for Kasserne og uheldige Følger, har haft Øjet aabent herfor og har søgt at lægge Sagerne saaledes til Rette, at man hindrede, at der kom Folk ind, som ikke burde være i Kasserne. Derfor er der i de fleste af de Kasser, som har været særlig udsatte for en saadan Tilgang af tilfældige, som ikke før havde vist den sociale Interesse, som Indtrædelse i Arbejdsløshedsforsikring betegner, gennemført en Bestemmelse om, at de ikke kan optages nu, medmindre det kan paa-vises, at de i det sidst forløbne Aar har haft i alt Fald 26 Ugers Arbejde i Faget. Paa denne Maade har man søgt at sikre, at det var Folk, der havde virkelig fast Tilknytning til Faget, som kom ind i Kasserne.

Den anden Indvending mod Loven, som er fremkommet, gaar ud paa, at der

sker positive Misbrug af Loven derved, at Folk, som arbejder, samtidig hæver Understøttelse. Saafremt noget saadant sker, er det jo ikke Vidnesbyrd om, at Loven bidrager til at modvirke Arbejdsvillighed, men det er da Vidnesbyrd om, at der finder positivt Bedrageri Sted. Overfor disse Tilfælde siger i det samme Foredrag Arbejdsløshedsinspektøren det eneste rigtige, som det forekommer mig, der kan siges om dette, nemlig at naar saadanne positive Bedragerier finder Sted, er der ikke andet at gøre end at anvende ubarmhjertig Strenghed i de Tilfælde, som opklares. Og Arbejdsløshedsinspektøren tilføjer, at i de Tilfælde af denne Art, som Inspektoratet har opklaret, er vedkommende blevet idømt Tab af Retten til Understøttelse i eet Aar, hvilke jo i Tider som disse maa siges at være en overmaade effektiv Straf. Jeg tror i øvrigt, at Arbejdsløshedsinspektørens Opfattelse er den, at der maaské paa dette Omraade er sket noget flere Misbrug, end der overhovedet er blevet angivet og derefter har kunnet konstateres. Men for at saadanne Sager skal kunne opklares, kræves jo nødvendigvis Medvirkning fra dem, som mener, at noget urigtigt finder Sted, Medvirkning derigennem, at Myndighederne, som skal varetage, at noget saadant ikke sker, bliver sat i Stand til at skride ind derimod. Jeg har netop i Dag af en Embedsmændene i Indenrigsministeriet hørt, at en Embedsmand i et andet Ministerium fra en Arbejdsgiver havde modtaget en Udtalelse om, at denne Arbejdsgiver vidste, at de Arbejdere, som arbejdede hos ham, samtidig lod sig kontrollere som arbejdsløse og hævede Understøttelse som saadanne. Dette meddelte den ministerielle Embedsmand, der først havde hørt det, til den indenrigsministerielle Embedsmand, og denne lod da — hvad der forekommer mig var det eneste rigtige — den vedkommende sige tilbage, om Arbejdsgiveren ikke vilde sætte ham i Stand til at paatale disse Tilfælde; han skulde sørge for, at vedkommendes Navn ikke skulde komme frem, og bad blot om at maatte blive sat i Stand til at undersøge, om det forholdt sig rigtigt. Men Arbejdsgiveren nægtede dette; — ja, saa er det jo ikke muligt at komme til Bunds i Sagen. Og det er ikke heller muligt at tillægge en saadan Udtalelse den Betydning, at man derpaa kan bygge en virkelig alvorlig Opfattelse, thi det viser sig, at overordentlig mange af de Historier, som cirkulerer og fremdrages, naar de bliver nærmere prøvet, ikke svarer til, hvad der virkelig